

COSTAS LAS DE LEVANTE...

L'autèntic Napoleó cors, trobant-se a Egipte, al davant de les Piràmides, va dir d'elles alló que ha quedat històric: —Soldats, des del cim d'aquestes Piràmides, quaranta etc. etc.

El poeta Ferran Agulló, al veure des de dalt de Sant Elm aquell agombolament de penya segots, bruns, esquerps, espadats i meravellosos, que s'havien deturat arran del mar per a quedar-s'hi tota la vida admirant aquells blaus marins i celestes, que fa uns mesos un artista ganxó, en Torrent Buch, féu conèixer als de Madrid com dic, aquell poeta sentint-se un Napoleó català digue:

—Aixó si que es una *COSTA BRAVA*.

I en dir-ho ignorava que acabava de batejar la nostra costa amb un nom que s'ha fet més universal que les paraules del «petit caporal». Ens va batejar, però en aquell bateig no hi hagué confits per a la mainada ni convidat per a els amics. Era la Costa Brava, però era el mateix que si l'Agulló hagués dit: Nois, aixó si que costa... de pujar.

¿Qué en tréiem de que es digués Costa Brava, que no hi hagués en tot el món un mar que fos com un llac ni un cel que fos com un dossier, i els dos d'un blau que els pintors no el troben en llurs paletes? ¿Que la gent de fora l'anomenava *COSTA BRAVA*? Molt bé... ¿I qué? Nosaltres vinga fer carracs, vinga fer taps, vinga fer serradures de suro, vinga fer berenades per les cales i aixecar envelats per la Festa Major, i per Carnaval vinga treure al carrer aquell Boil de les gitones i el del Marqués de Caravaca i aquell cèlebre de'n Serrallonga... ¿La Costa Brava? Bah! Hi havia un xic més amunt, a mà dreta, en una reconada de França, un lloc que li deien la Côte d'Azur! La Costa Blava! Allí hi solien anar els estrangers més que per la Côte i més que per l'Azur, perquè a dues passes, a Montecarlo, hi havien unes timbes que els deixaven nets, i algú, adhuc, s'hi quedava per sempre més en un petit cementiri fet expresament per a els suicides.

Nosaltres vivíem en un somni de pau i de ceguera. Vinga afanyarnos a fer carracs, vinga fer taps, etc... Si algú era tarat d'ambició creuava el mar i se'n anava a Cuba i tornava al cap de trenta anys, ric, ingresant en la colla dels «americanos».

Ignoràvem la mina que teníem a casa. No ho hem sospitat mai de la vida. Han sigut els estrangers els que ens han dit: —Aixó es més bonic que la Côte d'Azur, més senzill, més Natura que es el que cerquem nosaltres. Per a ciutats populosas i mondanes ja tenim a París, Baden, Venezia i Nàpols...

La Costa Brava va començar a ser més coneguda que aquelles «Costas las de Levante...» que ens cantaven els tenors fent «Marina». I quan les fondes —encara no hi havia hotels— començaren a no tenir prou llits per a els forasters. Ganxonia es va deixondir i com que alló dels carracs i dels taps anava mimvant, el turisme fou la nova indústria ganxonera.

Tot el que deixo dit és com un prefaci del que vull dir-vos que es el següent. Vet aquí, que de sopte Málaga, al veure el nostre éxit turístic amb la Costa Brava va dir: —Nosaltres no tenim penya-segots, però tenim sorralls vora mar i tenim sol a ran la tona. ¡Messieurs, gentlemen, Herren, vingeu a la Costa del Sol... Vingeu a torrar-vos com si fossiu castanyes. I els

messieurs, els gentlemen i els Herren començaren a anar a la Costa del Sol.

Peró en aixó venen els alicantins i com tenen a Benidorm que es molt boniquet diuen: Aquí es la Costa Llevantina i oferim, a més, un Concurs de Cançons. ¡Ja som dues Costes!

Surten els asturians i com el mar es brófec, i el cel es gris i plujos diuen: —Tenim comes i tenim prades tot l'any verdes... Més verdes que algunes artistes de cine...! I també hi haurà un Concurs de Cançons... ¡Ja som tres Costes!

Ara venen els de Castelló que tenen a Peñíscola i a Benicarló, també amb sorralls daurats i horts de tarongers i l'han batejada, la Costa Daurada. I sembla que també hi haurà un Concurs de nyigo-nyigo... ¡Ja som quatre!

Un amic andaluz em diu que s'està preparant per allà a Càdiz, un altre Costa que no sabem encara com s'anomenarà. Potser la batejaran «Costa del «Sherry», que es aquell vi de Xerés que te'l beus a petites glopades. I sent andaluz ens oferiran un Concurs de seguidilles, i fandangos... ¡I ja som cinc Costes! ¡Fins a mil encara hi ha noms per triar!

I ara ve, realment, el que volia dir-vos. Gaudiu de l'anomenada que te la nostre Costa Brava, la primera que hi ha hagut en terres hispàniques. Si trobeu un senyor Monsieur, un senyor Gentleman, o un senyor Herr i no l'enteneu oferiu-li un d'aquells somriures que tenim per a els forasters. balleu-los-hi sardanes a la nit al Passeig, mostreu que sou els més bons jans del món... Però ¡per Sant Elm, per Sant Amanci, per Sant Feliu, aquell de la roda de molí al coll!!! no organitzeu cap Concurs de Cançons com va començar Benidorm o Costa Llevantina i el va seguir Gijón o Costa Verda i Càdix o la Costa del Sherry i adhuc Aranda de Duero, que no te cap costa per ser de terres endins, però te un riu que ja s'afaita, i si no es mar, es aigua.

Un amic meu que sap tocar una mica la guitarra va fer una auca amb música semblant a alló de «Baixant de la Font del Gat» la va enviar a Benidorm amb cent peles que exigien com a quota de entrada —hi van concorrer 1233 trobaires que fan 123 300 pessetes i en donen cent mil pel primer premi— i al fer conèixer el veredicté hi han 1232 trobaires defraudats que han posat a Gijón més verda que la fel i a Benidorm li han esmentat el pare i la mare...

No, nois, seguiu com fins ara sent la primera Costa ibérica, digueu als turistes que tenim un passeig que ens l'enveja Niça, i un turó de Sant Elm que és la talaia més ençisadora del món i tot alló que vulgeu dir-los amb aquella bona voluntat i simpatia que, segons m'escriu Mrs. Saunders de Bexley, al costat de Londres, es de les coses que més li plagué trobar.

I deixeu vos de cançons, nois... Cregueu-me. Perque jo no voldria pas que els dos mil trobaires que enviarien sa cançó i ses cent peles, després del veredicté posessin a Sant Feliu més brut que un galliner o una porcellera.

I Sant Feliu, la nostre Ganxonera es una vila neta, blanca, bonica com una d'aquelles gavines que tots els dies, al matí, quan m'asec en un banc del Passeig, caro al mar, la veig rondar per la badia com una coloma...